

Uit de dood verzezen

Van Mark Billingham verscheen eveneens bij uitgeverij Anthos

In het duister
Erfelijk belast

Mark Billingham

Uit de dood verrezen

Vertaald door
Ernst de Boer en
Ankie Klootwijk

Anthos|Amsterdam

ISBN 978 90 414 1723 7

© 2010 Mark Billingham

© 2011 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam, Ernst de Boer en Ankie Klootwijk

Oorspronkelijke titel *From the Dead*

Oorspronkelijke uitgever Little, Brown

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Sally Mundy/Arcangel/Hollandse Hoogte

Foto auteur © Charlie Hopkinson

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Voor Peter Cocks
Mijas kunnen ze ons niet meer afpakken

Proloog

Nadat de brandstoftank is ontploft, houden de bossen een paar seconden geschokt de adem in.

Zo lijkt het tenminste, alsof er na de dreun van de explosie een paar seconden van rust en stilte volgen voordat elke vogel, elk insect en alle andere dieren hun ingehouden adem laten ontsnappen. Voordat de wind weer door de bomen waait, hoewel hij zelfs dan alleen maar durft te fluisteren. Maar het kan natuurlijk ook dat het voor de mannen die naar de brandende auto staan te kijken zo lang duurt voordat het suizen uit hun oren is verdwenen.

En de man in de auto eindelijk is opgehouden met schreeuwen.

Toen de twee mannen hem tien minuten geleden naar de Jaguar sleurden, moest de jongste de arme drommel een paar tikken verkopen om hem het zwijgen op te leggen. Maar zodra hij op de bestuurdersplaats was geduwd, was er geen houden meer aan geweest. Niet nadat hij de handboeien had gezien en de jerrycan met benzine die uit de kofferbak was gehaald.

Niet toen hij zich eenmaal realiseerde wat ze gingen doen.

‘Ik had niet gedacht dat hij zo’n kabaal zou maken,’ zei de oudere man.

‘Ze maken altijd een hoop herrie.’ De jongere man snoof en glimlachte. ‘Normaal gesproken maakt u dit hoofdstuk niet mee, hè?’

‘Als het aan mij ligt, niet, nee.’ De oudere man stak zijn handen diep in de zakken van zijn Barbour-jack en keek omhoog naar de bomen die zich rond de kleine open plek verdrongen. Het licht begon al af te nemen en het werd snel kouder.

De jongere man grinnikte. 'Maak je geen zorgen, het wordt zo wel warmer.' Hij deed het achterportier van de Jag open en begon benzine in het rond te plenzen.

De man die met handboeien aan het stuur was vastgeketend gooide zich naar voren en naar achteren, waarbij de boeien over het walnoten stuur rattelden en speeksel tegen het dashboard en de voorruit vloog. Hij begon te schreeuwen en smeekte de man met de jerrycan op te houden. Hij zei tegen hem dat hij een vrouw en kind had, noemde hem hun namen. Hij zei: 'Je hoeft dit niet te doen.' En daarna: 'In godsnaam!' en 'Alsjeblieft...'

De oudere man vertrok zijn gezicht alsof hij zware hoofdpijn had en vroeg zijn collega het portier dicht te doen. Om die rotherrie wat te dempen. De jongere man deed wat hem gevraagd werd, gooide de lege jerrycan weer in de kofferbak, liep toen op zijn werkgever af en bood hem een sigaret aan. Die werd afgeslagen, maar zelf nam hij er wel een en haalde een Zippo tevoorschijn om hem aan te steken.

'Tevreden?'

De man in het Barbour-jack knikte. 'Het was alleen een kwestie van nog even de puntjes op de i zetten. De kleren, weet je wel? Sieraden en zo.'

De jongere man knikte in de richting van de auto. 'Zonde van uw horloge.'

De oudere man keek omlaag naar de contouren van een polshorloge, die bleek afstaken tegen een gebruinde Barbados-huid. 'Ach, dat zijn allemaal maar spullen, hè?' Hij haalde zijn schouders op. 'Horloges, auto's, weet ik veel. Doet er uiteindelijk niks toe. Dat je leeft, daar gaat het om, toch?'

De jongere man zoog de rook diep zijn longen in en blies die toen sissend tussen zijn tanden door naar buiten. Hij nam nog twee snelle trekjes en schoot de peuk tussen duim en wijsvinger tussen de bomen. 'Nou, zal ik het dan maar afmaken?' zei hij.

Hij haalde de aansteker weer tevoorschijn en pakte uit zijn andere zak een lap, die hij tussen zijn vingers ronddraaide terwijl hij weer naar de auto liep.

De man in de Jag huilde nu en bonkte met zijn hoofd tegen de zijruit. Zijn stem klonk rauw en schor en was even hoorbaar in de paar seconden die het duurde om het portier open te doen, de aansteker aan te knippen en de brandende lap op de achterbank te gooien. Niet meer dan een paar seconden, maar het was makkelijk te horen wat hij zei.

Die namen weer. Zijn vrouw en zijn zoon.

Zei het deze keer alleen maar voor zichzelf, en hij bleef ze met gesloten ogen herhalen tot de rook de woorden in zijn keel smoorde.

De twee mannen liepen achteruit naar de bomen en keken van veilige afstand toe hoe het vuur om zich heen greep. Binnen anderhalve minuut waren de ruiten gesprongen en was de gestalte voorin niet meer dan een zwarte vorm.

‘Waar gaat u naartoe?’

De oudere man porde met de punt van zijn schoen in de rottende bladeren. ‘En waarom denk je dat je dat moet weten?’

‘Ik vroeg het me gewoon af.’

‘Denk jij nou maar aan de waardeloze rotzooi waar je je geld aan gaat uitgeven.’

‘Uw geld, bedoelt u.’

‘Precies. Zulke klussen komen zeker niet vaak voor, hè? Hoe vaak ben je twee keer voor één klus betaald?’

‘Ik heb nog nooit een klus als deze gehad –’

Op dat moment was de benzinetank geëxplodeerd...

Een halve minuut later draaiden ze zich om en liepen terug naar waar de tweede auto stond geparkeerd, weg van de geluiden die na die paar dode seconden op de open plek begonnen rond te wervelen en te echoën. De wind en de bladeren en de krakende takken. Het knetteren en sissen van vlammen die vlees en leer verslonden.

Op een meter of honderd van de hoofdweg bleef de oudere man staan en keek op. ‘Hoor je dat?’

‘Wat?’

Hij wachtte even en wees toen hij het geluid weer hoorde. ‘Een specht. Hoor je hem?’

De jongere man schudde zijn hoofd.

‘Een grote bonte, denk ik. Die komt het meest voor.’

Ze liepen weer verder, en het bos werd met de minuut donkerder.

‘Hoe komt het dat u dat soort dingen weet?’

‘Door te lezen,’ zei de oudere man. ‘Boeken, tijdschriften, wat dan ook. Moet je ook eens proberen.’

‘Ja, nou ja, u hebt nu alle tijd aan uzelf, toch?’

De jongere man knikte in de richting van de auto, waarvan de vuurgloed ruim een kilometer achter hem duidelijk zichtbaar was door de donkere

wirwar van eiken en grote beuken. 'U kunt tot sint-juttemis alles over die godvergeten spechten lezen. Nu u dood bent...'

I

EEN GOEIE TRUC

1

Anna Carpenter had maar één keer eerder sushi gegeten, toen een gozer met wie ze een blauwe maandag een relatie had gehad indruk op haar had willen maken, maar dit was de eerste keer dat ze in zo'n tent met een lopende band was. Ze vond het een goed idee. Er zat wat in, dat je de kans kreeg om het eten te bekijken voordat je toesloeg, en het gaf niets als je het vijf keer voorbij liet gaan voordat je je keus bepaalde, omdat het toch koud was.

Duivelse slimmeriken, die Japanners...

Ze pakte een bordje zalmnigiri van de band en vroeg de man naast haar om de sojasaus door te geven. Hij schoof de fles glimlachend haar kant op en bood haar vervolgens het potje wasabi aan.

‘O god, nee, dat is toch dat bloedhete spul?’

De man vertelde haar dat het een kwestie was van er niet te veel van te nemen, en ze zei dat ze het eigenlijk niet aandurfde, dat ze een beginneling was als het om het eten van rauwe vis ging.

‘Is dit je lunchpauze?’ vroeg hij.

‘Ja. En jij?’

‘Nou, ik ben eigen baas, dus ik kan eerlijk gezegd meestal wel iets langer dan een uur wegblijven.’ Bedreven pakte hij iets wat eruitzag als een pasteitje van zijn bord en doopte het in een saus. ‘Werk je hier dichtbij?’

Anna knikte met haar mond vol rijst, en mompelde ja.

‘Wat voor werk doe je?’

Ze slikte. ‘Ik werk voor een uitzendbureau,’ zei ze. ‘Maar het is wel dodelijk saai.’

Naast haar dook een ober op met de fles mineraalwater die ze had besteld, en tegen de tijd dat hij weer weg was, waren zij en de man die naast haar zat weer bijna vreemden. Anna vond het even ongemakkelijk als hij het kennelijk vond om het gesprek weer op te pikken, en geen van tweeën had iets van specerijen nodig waar hij de ander om kon vragen.

Ze wisselden onder het eten glimlachjes uit. Wierpen de ander een blik toe en keken weer weg. Een knikje van de een of de ander als iets buitengewoon lekker was.

Hij was midden of achter in de dertig – een jaar of tien ouder dan zij – en hij zag er goed uit in een glimmend blauw pak, dat waarschijnlijk evenveel had gekost als haar auto. Hij had een enigszins verkreukelde glimlach en had bij zijn laatste scheerbeurt een stukje onder zijn adamsappel overgeslagen. Hij zag eruit of hij aan sport deed, maar niet al te veel, en ze vermoedde dat hij niet het type man was dat vaker vochtinbrengende crème gebruikte dan zij.

Hij zat nog steeds naast haar toen ze klaar was.

‘Misschien moet ik die wasabi volgende keer maar eens proberen,’ zei ze.

‘Sorry?’ Hij keek haar quasi-verrast aan, alsof hij was vergeten dat zij er zat.

Maar daar trapte Anna geen moment in. Ze had gemerkt dat hij al tien minuten klaar was met eten. Ze had de stapel lege borden naast hem gezien, had toegekeken hoe hij zijn kopje thee tot de laatste druppel had leeggedronken, en ze wist heel goed dat hij wachtte tot zij was uitgegeten.

Ze boog zich naar hem toe. ‘We zouden naar een hotel kunnen gaan.’

Nu was zijn verbazing niet gespeeld. Hij had niet verwacht dat zij het initiatief zou nemen. Hij deed zijn mond open en sloot hem weer.

‘Vanwege het feit dat je er meer dan een uur tussenuit kunt knijpen.’

Hij knikte maar durfde haar niet aan te kijken.

‘Waarom proberen we niet uit of je écht van sushi houdt?’ Het was

doelbewust grof, en ze voelde dat ze bloosde toen ze het zei, maar ze zag meteen dat het had gewerkt.

Hij mompelde: 'Jézus!' terwijl de verkreukelde glimlach in een stompzinnige grijns veranderde. Hij wuifde naar de ober en gebaarde naar Anna's lege bordjes en die van hem om aan te geven dat hij voor hen allebei wilde afrekenen.

Het hotel lag op vijf minuten lopen. Weggestopt achter Kingsway en prettig dicht bij het metrostation Holborn en een drogist met een rijk assortiment. Twee klassen beter dan een Travelodge, zonder dat het krankzinnig duur was.

Hij trok zijn portemonnee toen ze op de receptie afliepen.

'Ik ben geen hoer,' zei Anna.

'Dat weet ik.'

'Ik wil best de helft van de kamer betalen.'

'Echt, het is geen probleem,' zei hij. 'Je zei dat je voor een uitzendbureau werkte, dus...'

'Goed dan, wat je wilt.' Ze ving de blik van de jonge man achter de balie. Hij knikte beleefd en keek toen weg omdat hij wel voelde dat hij niet mocht laten blijken dat hij haar al eerder had gezien. 'Als je écht poenerig wilt doen, kun je een fles van het een of ander bestellen,' zei Anna, en ze draaide zich om en liep de lobby door.

In de lift vroeg hij eindelijk hoe ze heette.

Ze schudde haar hoofd. 'Ingrid... Angelina... Michelle. Waar je het meest opgewonden van raakt. Dat maakt het spannender.' Ze deed haar ogen dicht en kreunde zachtjes toen hij haar billen streefde.

Toen de lift op de eerste verdieping trillend tot stilstand kwam, zei hij: 'Ik heet Kevin.'

De kamer was groter dan ze had verwacht – een behoorlijke tweepersoonskamer – en ze vermoedde dat hij flink had uitgehaald, waardoor ze merkwaardig genoeg medelijden met hem kreeg.

'Niet gek,' zei hij, en hij trok zijn colbertje uit.

Ze ging meteen naar de badkamer. 'Geef me een minuutje,' zei ze.

Ze stuurde het sms'je terwijl ze op het toilet zat en ging toen voor de spiegel staan om het teveel aan make-up weg te vegen. Ze hoorde hem aan de andere kant van de deur heen en weer lopen, hoorde de veren